

El miratge d'un parc temàtic

Ara que ens preparem per a una nova temporada d'estiu, és bo de recordar que, en matèria turística, sempre donem la impressió de moure'ns en una vall de llàgrimes. Cada tardor, hotelers, restauradors, amos d'apartaments i de càmpings, seguits indefectiblement pels comerciants, ploren amargues llàgrimes –sovint de cocodril– pels resultats de la temporada, sempre inferiors a les seves expectatives i a les previsions dels organismes oficials. Aquesta sensació de frustració individual i de fracàs col·lectiu estimula, d'una banda, estudis dels tècnics per dir que no anem bé, i de l'altra, declaracions dels polítics per assegurar que en el futur anirem molt millor. Així anem passant els dies, i qui dies passa anys empeny.

Els plans més recents del sector tenen un nou motiu: diuen que el parc de Port Aventura se'ns ha endut i se'ns endurà bona part de la clientela. Les reaccions al lament han estat també immediates: els tècnics han suggerit la creació d'un parc temàtic aquí i els polítics s'han afanyat a dir que donaven suport al projecte. Com que, en el millor dels casos, la seva execució no és possible legalment fins l'any 2001, per l'exclusiva atorgada a Vilaseca-Salou, ja es pot preveure que el parc temàtic gironí farà vessar molta tinta i tindrà ocupada l'atenció dels tècnics i l'eufòria dels polítics durant els propers cinc anys.

Seria greu que aquest miratge ens enlluernés i ens fes perdre de vista la realitat. Convé dir ben alt, des d'ara, que un parc temàtic no serà la panacea que resoldrà els nostres problemes turístics. Problemes que són tan coneguts i tan profunds com els que ha detectat un equip de professors de la Universitat de Girona en l'informe presentat al *II Simposi Internacional Costa Brava* celebrat recentment a Tossa: sobredimensionament, obsolescència, pèrdua de quota de mercat, tendència a generar creixement d'oferta per sobre del nivell de creixement de la demanda, i el cercle viciós de degradació de la qualitat dels serveis que els autors qualifiquen de «dinàmica infernal» perquè produeix una baixa de preus que, al seu torn, provoca una nova caiguda de la qualitat i, com a conseqüència, el creixement dels pitjors segments de demanda. A tot això cal afegir-hi els efectes nocius del desenvolupament exacerbant, visibles sobretot en la destrucció del paisatge, símbol alhora d'altres destruccions més ocultes i més greus.

El *I Simposi Costa Brava*, celebrat a Lloret l'any 1991, ja va posar de manifest la necessitat urgent d'una intervenció global sobre tot el territori. En la mateixa direcció anaven les conclusions de les *Jornades sobre Turisme i Territori* celebrades a Girona l'any passat. Tot plegat no era res de nou. Fa vint anys, el *Debat Costa Brava* de 1976 ja proposava «la planificació global de tota la costa en el marc de l'ordenació territorial de Catalunya» i «la creació d'un òrgan autòcton de planificació unitària per a tota la franja litoral». En el *Debat sobre l'urbanisme de la Costa Brava*, celebrat a Begur l'any 1989, l'economista Joan Cals proposava un Pla d'Actuació per a la Costa Brava que, impulsat per la Generalitat, coordinés l'actuació de tots els organismes, administracions públiques i agents privats.

En la teoria, doncs, tothom està d'acord, però a l'hora de la pràctica sempre som allà mateix, és a dir, enlloc. Tothom diu que s'ocupa de la Costa Brava, però com a conjunt no se n'ocupa ningú. Tant de bo que els esforços destinats a crear un parc temàtic s'esmercessin a concretar una fita menys espectacular però molt més eficaç: l'actuació unitària i decidida que tanta gent qualificada reclama en va des de fa tant de temps. Convindria que no féssim del parc temàtic el subterfugi de la nostra impotència i la coartada de la nostra incapacitat.